

Vendim nr. 64, datë 02.06.2026
(V- 64/26)

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga: Fiona Papajorgji, Kryetare, Marsida Xhaferllari, Sonila Bejtja, Sandër Beci, Genti Ibrahim, Marjana Semini, Ilir Toska, anëtarë, me sekretare Farisja Idrizaj, në datën 02.06.2026 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve kërkesën nr. 56 (A) 2025 të Regjistrimit Themeltar, që u përket:

KËRKUESE: **ALMA LLESHI**

SUBJEKT I INTERESUAR:

AVOKATURA E SHTETIT, përfaqësuar nga avokati i shtetit Gramoz Meçani.

OBJEKTI: **Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2025-3017, datë 09.07.2025 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.**

Konstatimi i shkeljes së afatit të arsyeshëm dhe përshpejtimi i procedurës së gjyimit nga Gjykata e Apelit e Juridiksionit të Përgjithshëm për çështjen me nr. 7338 akti dhe nr. sistemi 21326-02885-30-2021, datë regjistrimi 16.11.2021.

Urdhërimi i Gjykatës së Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm të procedojë brenda afatit të arsyeshëm për shqyrtimin e çështjes nr. 7338 akti dhe nr. sistemi 21326-02885-30-2021, datë regjistrimi 16.11.2021.

Konstatimi i mungesës së një mjeti efektiv për konstatimin, dëshmipërblimin dhe përshpejtimin e procedurave të lartpërmendura.

Rehabilitimi dhe zhdëmtimi në përputhje me ligjin për dëmin e shkaktuar për shkak të mosgjyimit të çështjes brenda afatit të

arsyeshëm nga Gjykata e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm.

Caktimi i një shpërblimi të drejtë referuar vendimeve të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut “*Olivieri dhe të tjerë kundër Italisë*”, “*Verrascina dhe të tjerë kundër Italisë*” dhe “*ARB sh.p.k. dhe të tjerë kundër Shqipërisë*”.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 44, 131, pika 1, shkronja “f”, 134, pika 1, shkronja “i” dhe pika 2, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; nenet 6/1 dhe 13 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*); ligji nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoji relatorin e çështjes Ilir Toska, mori në shqyrtim pretendimet e kërkuases Alma Lleshi (*kërkuesja*), e cila ka kërkuar pranimin e kërkesës, parashtrimet e subjektit të interesuar, Avokaturës së Shtetit, i cili ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesja ka qenë në marrëdhënie pune, si mësuese, në shkollën 9-vjeçare “Demir Gashi”, në Peshkopi, nga data 14.11.2016 deri në zgjidhjen e kontratës së punës me vendimin nr. 8, datë 17.06.2020 të drejtorisë së shkollës, me arsyetimin se kishte përfunduar afati i parashikuar në kontratën e punës nr. 2 prot, datë 02.09.2019.

2. Duke mos qenë dakord me zgjidhjen e kontratës së punës, kërkuuesja i është drejtuar gjykatës me kërkesëpadi kundër Zyrës Arsimore Vendore Dibër dhe shkollës 9-vjeçare “Demir Gashi”, Peshkopi, duke kërkuar: (a) deklarimin e pavlefshmërisë së zgjidhjes së kontratës së punës nga pala e paditur dhe rikthimin në vendin e mëparshëm të punës; (b) detyrimin e palës së paditur për ta dëmshpërblyer: (i) me 2 paga mujore për mosrespektim të afatit të njoftimit për zgjidhjen e kontratës së punës; (ii) me 2 paga mujore për mosrespektim të procedurës për zgjidhjen e kontratës së punës.

së punës; (iii) me 12 paga mujore për zgjidhje të kontratës së punës në mënyrë të menjëhershme dhe pa shkaqe të justifikuara; (iv) me 2 paga mujore për vjetërsi në punë; (c) detyrimin e palës së paditur për t'i paguar lejen vjetore të punës në masën 45 ditë kalendarike.

3. Çështja është regjistruar në datën 16.12.2020 dhe Gjykata e Rrethit Gjyqësor Dibër, me vendimin nr. 151 (33-2021-318), datë 14.04.2021, ka vendosur pranimin e pjesshëm të padisë, duke urdhëruar: (1) detyrimin e palës së paditur për ta dëmshpërblyer kërkuessen me 10 paga mujore për zgjidhjen e kontratës së punës në mënyrë të menjëhershme dhe pa shkaqe të justifikuara, me 2 paga mujore për mosrespektimin e procedurës për zgjidhjen e kontratës së punës, me 2 paga mujore për mosrespektimin e afatit të njoftimit, me 2 paga mujore për vjetërsinë në punë, si dhe për t'i paguar lejen vjetore të punës në masën 45 ditë kalendarike; (2) rrëzimin e padisë për pjesën tjetër. Kundër këtij vendimi ka paraqitur ankim pala e paditur dhe çështja është regjistruar në Gjykatën e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm në datën 16.11.2021, me nr. 21326-02885-30-2021.

4. Gjatë kohës që çështja ishte në pritje për shqyrtim në Gjykatën e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm, në datën 20.11.2023 kërkuessa i është drejtuar asaj gjykate me kërkesë për përshpejtimin e shqyrtimit të çështjes, por nuk ka marrë përgjigje. Në datën 11.03.2025 kërkuessa i është drejtuar sërish asaj gjykate me të njëjtën kërkesë dhe në përgjigje, me shkresën nr. 9601/1, datë 02.06.2025, Gjykata e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm e ka informuar se është caktuar gjyqtari relator i çështjes dhe çështja është në pritje për t'u planifikuar për gjykim, për shkak se janë ende duke u gjykuar çështje gjyqësore të regjistruara në vitet 2017-2018.

5. Në datën 09.06.2025 kërkuessa i është drejtuar Gjykatës së Lartë me kërkesë për konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm dhe përshpejtimin e procedurave të gjykimit nga Gjykata e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm, bazuar në nenet 399/1 e vijues të Kodit të Procedurës Civile (KPC). Gjykata e Lartë, bazuar në nenin 399/5 të KPC-së, ia ka dërguar kërkesën Gjykatës së Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm, si gjykatës para së cilës pretendohet vonesa. Kjo e fundit, kërkesën, bashkë me informacionin e gjyqtarës relatore të çështjes së kërkuesses, ia ka dërguar sërish Gjykatës së Lartë, ku çështja është regjistruar në datën 27.06.2025.

6. Në përfundim të shqyrtimit të kërkesës së kërkuesses, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2025-3017, datë 09.07.2025, ka vendosur rrëzimin e saj. Sipas atij kolegji, ndonëse afati ligjor 2-vjeçar për gjykimin e çështjes së kërkuesses ishte tejkaluar, mosveprimi i Gjykatës së Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm nuk ka ndodhur për shkaqe subjektive që lidhen

me vlerësime ose qëndrime abuzive të gjyqtarës relatores, por për shkak të pamundësisë objektive të asaj gjykate, si rezultat i ngarkesës së madhe të krijuar nga akumulimi ndër vite i dosjeve dhe reduktimi i numrit të gjyqtarëve aktivë në sistem, një problematikë e përgjithshme kjo që tejkalon rastin konkret dhe lidhet me pasojat e reformës në drejtësi. Sipas atij kolegji, mekanizmi zhbllokues i projektuar nga nenet 399/1-399/12 të KPC-së përjashtohet nga zbatimi në rastet e pamundësisë objektive për procedim, gjë e cila nuk pengon ligjvënësin ose autoritetet e tjera vendimmarrëse që, në bazë edhe të orientimeve të Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*), ndër të tjera, në vendimin nr. 39, datë 09.12.2021, të parashikojnë zgjidhje të tjera ligjore efektive për përballimin e situatës.

7. Po ashtu, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka theksuar se nuk mund të urdhërohet përshpejtimi i çështjes së kërkuases në kushtet kur Gjykata e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm është e ngarkuar me çështje shumë më të vjetra, që datojnë nga viti 2017. Për këtë arsye, përshpejtimi i çështjes së saj do të cenonte parimin e barazisë para ligjit, të garantuar nga neni 18 i Kushtetutës, i cili gjen zbatim edhe në rregullat e vendosura në nenin 460 të KPC-së për radhën e gjykimit të çështjeve në apel, ku çështja e regjistruar më parë, sidomos kur ka të njëjtën natyrë, ka përparësi ndaj çështjes së regjistruar më vonë. Në këtë kuptim, sipas atij kolegji, paraqitja e kërkesës për konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm nuk mund të shërbejë si mekanizëm për cenimin e këtij parimi kushtetues, përveç rasteve kur veçantia e natyrës së çështjes ose e rrethanave subjektive justifikon përjashtimin nga radha e zakonshme e gjykimit. Në rastin konkret, ka vlerësuar ai kolegji, natyra e çështjes së kërkuases, megjithëse mund të gëzojë njëfarë përparësie ndaj çështjeve të tjera me natyrë të ndryshme, nuk rezulton të ketë prioritet në krahasim me çështjet e tjera të së njëjtës natyrë, pra ato që lidhen me marrëdhënie pune. Po sipas tij, kërkuësja nuk ka paraqitur dhe provuar ekzistencën e shkaqeve veçanërisht të rënda që do të justifikonin përshpejtimin e çështjes së saj dhe as ka provuar se çështja e saj ndodhet më përpara në radhën e pritjes krahasuar me çështje të tjera të së njëjtës kategori. Kolegji Civil ka vlerësuar, gjithashtu, se gjendja ekonomike ose familjare e kërkuases pas largimit nga puna nuk mund të përbëjë një situatë veçanërisht të rëndë, sikurse kërkon neni 460 i KPC-së, për të justifikuar përshpejtimin e çështjes së saj. Sipas kolegjit, papunësia e kërkuases ka ekzistuar që nga viti 2021 dhe nuk mund të thuhet *a priori* se vonesa e gjykimit në apel, vetëm një vit përtej kohës së arsyeshme të gjykimit në këtë shkallë, ka ndikuar në rëndimin e gjendjes së saj ekonomike në raport me periudhën menjëherë

pas largimit nga puna, ndërkohë që kërkuesja rezultonte e aftë për punë dhe nuk provoheshin pengesa që do ta pamundësonin atë të siguronte të ardhura nga një punë tjetër.

8. Në datën 02.12.2025 kërkuesja i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual sipas objektit. Ky ankim, pasi është plotësuar sipas kërkesave të Ligjit Organik të Gjykatës, është regjistruar më 15.12.2025. Me vendimin e datës 16.02.2026, Kolegji i Gjykatës ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve. Po kështu, Mbledhja e Gjyqtarëve ka vendosur pranimin e kërkesës së një anëtarit të Gjykatës për heqjen dorë nga shqyrtimi i kësaj çështjeje.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

9. **Kërkuesja** ka pretenduar, në mënyrë të përmbledhur, se i është cenuar:

9.1. *E drejta për proces të rregullt ligjor në drejtim të së drejtës për gjykim brenda një afatit të arsyeshëm*, pasi:

9.1.1. Edhe pse kanë kaluar më shumë se 4 vjet nga momenti kur çështja është regjistruar në gjykatën e apelit dhe më shumë se 5 vjet nga paraqitja e padisë, si dhe pavarësisht se ajo ka përdorur mjetet juridike në dispozicion për përshpejtimin e procedurës së gjykimit, Gjykata e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm nuk ka marrë asnjë masë efektive për gjykimin e saj. Kjo vonesë nuk është shkaktuar nga sjellja procedurale e kërkueses dhe çështja nuk paraqet kompleksitet ose vështirësi të tilla që të justifikojnë zvarritjen e gjykimit.

9.1.2. Mosveprimi i Gjykatës së Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm, ndryshe nga sa ka arsyetuar Gjykata e Lartë në lidhje me “pamundësinë objektive”, nuk mund të justifikohet me ngarkesën e gjykatës, reformën në drejtësi ose mungesën e gjyqtarëve, pasi këto janë problematika shtetërore që nuk duhet të rëndojnë mbi individin, sikurse është pranuar edhe në jurisprudencën e Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*GJEDNJ*).

9.1.3. Vonesa në gjykimin e çështjes i ka shkaktuar kërkueses pasoja negative, duke pasur parasysh interesat e saj vetjakë dhe kushtet ekonomiko-familjare. Nisur nga natyra e mosmarrëveshjes, e cila lidhet me marrëdhënien e punës, gjykimi i saj paraqet urgjencë, sikurse është pranuar në jurisprudencën kushtetuese dhe të

GJEDNJ-së, si dhe në vendimin nr. 78, datë 30.05.2019 të Këshillit të Lartë Gjyqësor “Për kalendarin e shqyrtimit të çështjeve në gjykatën e apelit”, të ndryshuar. Gjykata e Lartë nuk ka referuar asnjë vendimmarrje të GJEDNJ-së për të mbështetur përfundimin se gjendja ekonomike ose familjare e kërkueses pas largimit nga puna nuk përbën një situatë veçanërisht të rëndë që të justifikojë përshpejtimin e çështjes. Kërkuësja ka dy fëmijë, të cilët në momentin e largimit të saj nga puna kanë qenë duke ndjekur studimet e larta në Tiranë dhe vijojnë të jetojnë me qira në këtë qytet, ndërsa bashkëshorti i saj është i papunë. Për shkak të kësaj gjendjeje, në datat 31.10.2019 dhe 09.06.2025, ajo është detyruar të marrë kredi bankare.

9.1.4. Mjeti juridik i parashikuar nga KPC-ja për mbrojtjen e së drejtës për gjykimin brenda një afati të arsyeshëm, në mënyrën sesi është interpretuar dhe zbatuar nga gjykatat, nuk është efektiv, pasi kërkueses nuk i është ofruar një zgjidhje reale për konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm dhe përshpejtimin e gjykimit, ndërsa Gjykata e Lartë ka vendosur rrëzimin e kërkesës së saj.

9.2. *E drejta për dëmshpërblim*, pasi rrëzimi nga Gjykata e Lartë i kërkesës për konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm për gjykimin e çështjes nga Gjykata e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm i ka mohuar asaj edhe të drejtën e dëmshpërblimit. Kërkuësja vijon të ruajë statusin e viktimës për shkak të shkeljes së afatit të arsyeshëm dhe se, bazuar në nenin 44 të Kushtetutës dhe në ligjin nr. 8510/1999 “Për përgjegjësinë jashtëkontraktore të organeve të administratës shtetërore”, duhet t’i akordohet një dëmshpërblim i arsyeshëm, në përputhje me jurisprudencën e GJEDNJ-së. Mosakordimi i një dëmshpërblimi të tillë, krahas urdhërimit për përshpejtimin e gjykimit të çështjes, rrezikon ta bëjë mekanizmin procedural të përdorur joefektiv për qëllime të nenit 13 të KEDNJ-së, të interpretuar së bashku me nenin 6/1 të saj. Gjithsesi, një zgjidhje e pranueshme për kërkuesen do të ishte konstatimi nga Gjykata i shkeljes vijuese dhe vazhduese të së drejtës për gjykim brenda një afati të arsyeshëm nga Gjykata e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm.

10. ***Subjekti i interesuar, Avokatura e Shtetit***, në mënyrë të përmbledhur, ka parashtruar se nuk qëndron pretendimi kryesor i kërkueses për cenimin e së drejtës për gjykim brenda një afati

të arsyeshëm nga Gjykata e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm, me të cilin lidhen edhe pretendimet për të drejtën për një mjet juridik efektiv dhe të drejtën për një shpërblim të drejtë, pasi:

- 10.1. Vendimmarrja e Gjykatës së Lartë është e arsyetuar, shteruese dhe e mbështetur në parashikimet e neneve 399/5-399/8 të KPC-së.
- 10.2. Ndonëse formalisht gjykimi i çështjes në Gjykatën e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm ka tejkaluar afatin ligjor 2-vjeçar për përfundimin e gjykimit në shkallë të dytë, sipas nenit 399/2, pika 1, shkronja “b”, të KPC-së, duhen mbajtur parasysht kriteret e vendosura nga jurisprudenca kushtetuese që lidhen me: (i) sjelljen e kërkueses, e cila nuk rezulton të jetë bërë shkak ose të ketë shkaktuar vonesa në gjykimin e çështjes; (ii) kompleksitetin e çështjes, e cila nuk paraqitet komplekse nga natyra e saj për sa kohë edhe gjykimi në shkallë të parë ka përfunduar në një afat prej më pak se 4 muaj; (iii) sjelljen e autoriteteve, të cilat ndodhen në kushtet e një ngarkese të lartë të çështjeve për gjykim në gjykatën e apelit të shkaktuar nga zbatimi i reformës në drejtësi; (iv) rëndësinë e asaj çfarë rrezikon kërkuësja, e cila nuk ka paraqitur asnjë argument se vonesa në shqyrtimin e çështjes së saj ka sjellë pasoja të menjëhershme, jetike dhe ngushtësisht personale për t’i dhënë prioritet gjykimit të saj nga gjykata e apelit.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimimin e kërkueses

11. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është vlerësuar si një ndër aspektet kryesore që lidhen me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private ose publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret e nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, si dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

12. Kërkuesja, në ankimin kushtetues individual, ka kërkuar, ndër të tjera, edhe rehabilitimin dhe zhdëmtimin në përputhje me ligjin, përmes caktimit drejtpërdrejt nga Gjykata të një shpërblimi të drejtë në vlerë monetare. Gjykata, bazuar në nenin 131 të Kushtetutës, ka pohuar se pretendimet për të drejtën për dëmshpërblim, sipas neneve 399/6 dhe 399/10 të KPC-së, si rrjedhojë e shkeljes së afatit të arsyeshëm të gjykimit në gjykatat e zakonshme, nuk përfshihen në juridiksionin kushtetues (*shih vendimin nr. 29, datë 30.04.2025; nr. 31, datë 29.05.2023 të Gjykatës Kushtetuese*). Për këtë arsye, ky kërkim nuk mund të merret në shqyrtim.

13. Në verifikim të kriterëve të legjitimit në rastin konkret, Gjykata vlerëson se kërkuesja, si bartëse e të drejtave dhe lirive themelore të parashikuara nga Kushtetuta, legjitimohet *ratione personae*, pasi ka qenë palë në procesin gjyqësor në Gjykatën e Lartë, vendimin e së cilës e kundërshton, si dhe palë në procesin gjyqësor që vijon të jetë në pritje për shqyrtim në Gjykatën e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm, për të cilin pretendon se i është cenuar e drejta për gjykim brenda një afati të arsyeshëm. Për rrjedhojë, ajo ka interes të drejtpërdrejtë dhe real në çështjen e parashtruar.

14. Për sa i përket kriterit të *shterimit të mjeteve juridike efektive*, të parashikuar nga neni 131, pika 1, shkronja “f”, i Kushtetutës dhe neni 71/a, pika 1, shkronja “a”, i Ligjit Organik të Gjykatës, Gjykata vëren se kërkuesja, përpara paraqitjes së ankimit kushtetues individual, ka përdorur mjetin e posaçëm procedural të parashikuar nga nenet 399/1 e vijues të KPC-së, duke kërkuar konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm dhe përsheptimin e gjykimit të çështjes së saj në apel. Ky mjet është përfunduar me vendimin nr. 00-2025-3017, datë 09.07.2025 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, me të cilin kërkesa është rrëzuar. Në këto rrethana, për pretendimet që lidhen me vijimin e vonesës në Gjykatën e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm, kërkuesja nuk ka mjet tjetër juridik efektiv në dispozicion, përveç ankimit kushtetues individual.

15. Kërkuesja legjitimohet edhe *ratione temporis*, pasi jo vetëm që shkelja e pretenduar ka natyrë vazhduese, por edhe sepse vendimi i Gjykatës së Lartë, objekt ankimi, ndonëse mban datën 09.07.2025 dhe është publikuar në faqen zyrtare të asaj gjykate në datën 13.10.2025, i është njoftuar kërkueses me shkresën e datës 20.10.2025, ndërkohë që ankimi kushtetues individual është paraqitur në datën 02.12.2025, pra brenda afatit ligjor 4-mujor të parashikuar nga neni 71/a, pika 1, shkronja “b”, i Ligjit Organik të Gjykatës.

16. Për sa i përket kriterit të legjitimit *ratione materiae*, kërkuesja ka pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në drejtim të së drejtës për t’u gjykuar brenda një

afati të arsyeshëm, të së drejtës për një mjet juridik efektiv dhe të së drejtës për dëmshpërblim. Në këtë kuptim, ajo ka kërkuar, krahas shfuqizimit të vendimit nr. 00-2025-3017, datë 09.07.2025 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, edhe konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm dhe përshpejtimin e procedurës së gjyqimit nga Gjykata e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm, konstatimin e mungesës së një mjeti juridik efektiv për konstatimin, dëmshpërblimin dhe përshpejtimin e kësaj procedure, konstatimin e statusit të “viktimës” si pasojë e shkeljes së afatit të arsyeshëm, si dhe rehabilitimin dhe zhdëmtimin në përputhje me ligjin, përmes caktimit të një shpërblimi të drejtë.

17. Në lidhje me pretendimet e tjera të kërkuases, Gjykata vlerëson se ato bëjnë pjesë në juridiksionin kushtetues, në kuptim të neneve 42 dhe 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës. Këto pretendime lidhen me konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm për shkak të mosgjyqimit në kohë të çështjes civile nga Gjykata e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm, me efektivitetin e mjetit juridik të përdorur për konstatimin dhe përshpejtimin e procedurës, si dhe me ruajtjen e statusit të viktimës për shkak të mungesës së një riparimi të përshtatshëm të shkeljes së pretenduar. Duke pasur parasysh natyrën dhe lidhjen e ngushtë ndërmjet tyre, Gjykata çmon t’i analizojë këto pretendime në drejtim të së drejtës për gjykim brenda një afati të arsyeshëm, si pretendimi kryesor nga i cili burojnë edhe pretendimet e tjera.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e së drejtës për gjykim brenda një afati të arsyeshëm

18. Kërkuësja ka pretenduar se i është cenuar e drejta për gjykim brenda një afati të arsyeshëm, pasi, edhe pse kanë kaluar më shumë se 4 vjet nga regjistrimi i çështjes në Gjykatën e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm dhe më shumë se 5 vjet nga paraqitja e padisë, ajo gjykatë nuk ka marrë asnjë masë efektive për shqyrtimin e çështjes. Sipas saj, vonesa nuk është shkaktuar nga sjellja e saj procedurale dhe çështja nuk paraqet kompleksitet ose vështirësi të tilla që të justifikojnë zvarritjen e gjyqimit. Kërkuësja ka pretenduar, gjithashtu, se mosveprimi i gjykatës së apelit nuk mund të justifikohet me ngarkesën e saj, reformën në drejtësi ose mungesën e gjyqtarëve, pasi këto janë problematika shtetërore që nuk duhet të rëndojnë mbi individin. Ajo ka parashtruar se, për shkak të natyrës së mosmarrëveshjes, e cila lidhet me marrëdhënien e punës, si dhe për shkak të kushteve të saj ekonomiko-familjare, çështja paraqet urgjencë dhe vonesa në gjykim i ka shkaktuar pasoja negative. Po ashtu, sipas kërkuases, mjeti juridik i parashikuar nga

KPC-ja për mbrojtjen e së drejtës për gjykim brenda një afati të arsyeshëm, për shkak të mënyrës sesi është interpretuar dhe zbatuar nga gjykatat, nuk i ka ofruar asaj një riparim real dhe efektiv.

19. Subjekti i interesuar, Avokatura e Shtetit, ka prapësuar se pretendimi kryesor i kërkuësës për cenimin e së drejtës për gjykim brenda një afati të arsyeshëm nuk qëndron dhe, për rrjedhojë, nuk qëndrojnë as pretendimet e lidhura me të për mungesën e një mjeti juridik efektiv dhe për të drejtën për shpërblim të drejtë. Sipas tij, vendimmarrja e Gjykatës së Lartë është e arsyetuar, shteruese dhe e mbështetur në nenet 399/5-399/8 të KPC-së. Avokatura e Shtetit ka parashtruar se, ndonëse formalisht gjykimi i çështjes në Gjykatën e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm ka tejkaluar afatin ligjor 2-vjeçar për përfundimin e gjykimit në shkallë të dytë, në rastin konkret duhet të mbahen parasysh kriteret e përcaktuara nga jurisprudenca kushtetuese. Në këtë drejtim, ajo ka theksuar se kërkuësja nuk rezulton të ketë shkaktuar vonesa në gjykim, çështja nuk paraqitet komplekse, autoritetet gjyqësore janë përballur me ngarkesë të lartë për shkak të reformës në drejtësi, ndërsa kërkuësja nuk ka provuar se vonesa i ka sjellë pasoja të menjëhershme, jetike dhe ngushtësisht personale që do të justifikonin dhënien përparësi gjykimit të çështjes së saj.

20. Neni 42 i Kushtetutës parashikon, ndër të tjera, se kushdo, për mbrojtjen e të drejtave të tij kushtetuese dhe ligjore, ka të drejtën e një gjykimi brenda një afati të arsyeshëm. Gjykata ka theksuar se kjo e drejtë është element përbërës i procesit të rregullt ligjor. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka vlerësuar se kohëzgjatja e gjykimit, normalisht, llogaritet nga momenti i fillimit të procesit gjyqësor deri në dhënien e vendimit përfundimtar dhe se në kohëzgjatjen e përgjithshme të gjykimit nuk përjashtohen vonesat e shkaktuara nga zbatimi i reformës në drejtësi, pasi barra e këtyre vonesave nuk duhet të zhvendoset te palët ndërgjyqëse (*shih vendimet nr. 57, datë 17.09.2024; nr. 2, datë 17.02.2022; nr. 33, datë 01.11.2021 të Gjykatës Kushtetuese*).

21. Në rastin konkret, Gjykata vëren se procesi gjyqësor është vënë në lëvizje në datën 16.12.2020, me kërkesëpadinë e paraqitur nga kërkuësja, nëpërmjet së cilës ajo ka kërkuar pavlefshmërinë e zgjidhjes së kontratës së punës, rikthimin në vendin e mëparshëm të punës, si dhe dëmshpërblimet përkatëse për shkak të zgjidhjes së menjëhershme e të pajustificuar të kontratës individuale të punës, mosrespektimit të procedurës dhe të afatit të njoftimit për zgjidhjen e kontratës së punës, shpërblimin për vjetërsi në punë dhe pagimin e pagës për lejen vjetore të pakryer. Gjykimi i themelit të çështjes në gjykatën e shkallës së parë ka përfunduar në datën 14.04.2021. Më pas, mbi ankimin e palës së paditur, çështja është regjistruar në gjykatën e apelit në datën 16.11.2021. Pas më shumë se 3 vjetësh e 6 muajsh nga regjistrimi i çështjes në apel,

ndonëse kërkuesja ka kërkuar konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm dhe përshpejtimin e gjykimit, Gjykata e Lartë, në datën 09.07.2025, ka vendosur rrëzimin e kërkesës. Aktualisht, deri në momentin e shqyrtimit të ankimit kushtetues individual, çështja vijon të jetë në pritje për gjykim në Gjykatën e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm. Sipas informacionit të kësaj gjykate, të datës 11.05.2026, çështja e kërkueses, pas disa rishortimeve, së fundi, në datën 10.03.2026, i ka kaluar për gjykim një gjyqtari relator të ri, i cili ka një ngarkesë prej rreth 1200 dosjesh civile, ndër të cilat rreth 200 kanë për objekt mosmarrëveshje pune, ndërkohë që aktualisht ai po shqyrton çështje të regjistruara në vitet 2018 dhe 2019.

22. Lidhur me afatet e gjykimit të çështjeve civile, KPC-ja, me ndryshimet e vitit 2017, në grupin e rregullave për mjetet e ankimit për konstatimin e shkeljes të së drejtës për gjykim brenda afatit të arsyeshëm, ka përcaktuar afatin 2-vjeçar për përfundimin e gjykimit në gjykatën e apelit (neni 399/2, pika 1, shkronja “b”, i KPC-së). Në rastin konkret, ky afat është tejkaluar dukshëm. Megjithatë, tejkalmi i afatit ligjor nuk çon automatikisht në konstatimin e shkeljes së nenit 42 të Kushtetutës, por përbën një tregues të rëndësishëm që duhet vlerësuar në raport me rrethanat konkrete të çështjes dhe kriteret e përcaktuara nga jurisprudenca kushtetuese dhe konventore. Për rrjedhojë, Gjykata do ta vlerësojë këtë tejkalm në raport me kriteret e vendosura nga jurisprudenca kushtetuese për tejzgjatjen e paarsyeshme të gjykimit, të cilat konsistojnë në: (i) sjelljen e kërkuesit; (ii) kompleksitetin e çështjes; (iii) sjelljen e autoriteteve; (iv) rëndësinë e asaj çfarë rrezikon kërkuesi (*shih vendimet nr. 21, datë 04.04.2024; nr. 68, datë 07.12.2023; nr. 6, datë 16.02.2023 të Gjykatës Kushtetuese*).

23. Për sa u përket kriterëve që lidhen me *sjelljen e kërkueses dhe kompleksitetin e çështjes*, Gjykata vëren se nuk rezulton ndonjë rrethanë që të tregojë se kërkuesja ka shkaktuar ose ka ndikuar në vonesën e gjykimit. Përkundrazi, ajo ka përdorur mjetet në dispozicion për përshpejtimin e procedurës, duke iu drejtuar fillimisht Gjykatës së Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm dhe më pas Gjykatës së Lartë sipas neneve 399/1 e vijues të KPC-së. Po ashtu, çështja nuk paraqitet komplekse, pasi lidhet me një mosmarrëveshje pune, me objekt pavlefshmërinë e zgjidhjes së kontratës dhe kërkimin e dëmshpërblimit, e cila është shqyrtuar në shkallë të parë brenda një periudhe relativisht të shkurtër. Edhe Gjykata e Lartë, në vendimin e kundërshtuar, nuk ka identifikuar si shkaqe të vonesës sjelljen e kërkueses ose kompleksitetin e çështjes. Për rrjedhojë, analiza e Gjykatës do të përqendrohet në *sjelljen e autoriteteve dhe rëndësinë e asaj çfarë rrezikon kërkuesja*, për shkak të vonesës së gjykimit të çështjes së saj.

24. Në lidhje me sjelljen e autoriteteve, Gjykata ka theksuar se shteti ka detyrimin pozitiv të organizojë sistemin gjyqësor në mënyrë të tillë që gjykatat të jenë në gjendje të garantojnë të drejtën e çdo individi për një vendim përfundimtar brenda një afati të arsyeshëm. Ajo ka pranuar se reforma në drejtësi dhe procesi i rivlerësimit kalimtar, pa mohuar nevojën, rëndësinë dhe përfitimet, kanë krijuar pasoja të ndjeshme në funksionimin e sistemit gjyqësor, veçanërisht për shkak të vakancave dhe ngarkesës së krijuar në gjykata. Megjithatë, Gjykata ka mbajtur qëndrimin se këto rrethana, ndonëse mund të merren në konsideratë në vlerësimin e përgjithshëm të çështjes, nuk mund të shërbejnë, në vetvete, si justifikim i mjaftueshëm për vonesa të tejzgjata, aq më tepër kur ato kthehen në problem strukturor të organizimit të gjyqësorit. Në raste të tilla, shteti, përmes autoriteteve përgjegjëse, duhet të ndërhyjë me masa efektive ligjore, organizative dhe institucionale për të garantuar realisht të drejtën për gjykim brenda një afati të arsyeshëm (*shih vendimet nr. 68, datë 07.12.2023; nr. 2, datë 17.02.2022; nr. 35, datë 01.11.2021 të Gjykatës Kushtetuese*).

25. Në të njëjtën linjë, GJEDNJ-ja ka pohuar se shtetet kanë detyrimin të organizojnë sistemet e tyre gjyqësore në mënyrë që gjykatat të përmbushin kërkesat e nenit 6, pika 1, të KEDNJ-së, përfshirë edhe kërkesën për gjykim brenda një afati të arsyeshëm (*shih Comingersoll S.A. kundër Portugalisë [DHM], 2000, §§ 19,24; Frydlender kundër Francës [DHM], 2000, § 43*). Në çështjet kundër Shqipërisë, GJEDNJ-ja ka theksuar posaçërisht se reforma në drejtësi, sado e rëndësishme dhe komplekse, nuk e përjashton shtetin nga detyrimi për të garantuar gjykimin brenda një afati të arsyeshëm dhe se vonesat serioze nuk mund të justifikohen vetëm me referimin të backlog-u ose vakancat në sistem. Faktorë të përgjithshëm, si reforma në drejtësi, procesi i rivlerësimit kalimtar (vetting-u), vakancat ose numri i lartë i çështjeve të prapambetura, mund të merren parasysh në një masë të përshtatshme në vlerësimin e kohëzgjatjes së procedurave në një çështje të veçantë, por, të vetëm, nuk mund të justifikojnë vonesa të një shkalle të tillë (*shih Bara dhe Kola kundër Shqipërisë, 2021, §§ 69-72; ARB sh.p.k. dhe të tjerë kundër Shqipërisë, 2025, §§ 119-123*).

26. Duke iu kthyer rastit konkret, Gjykata vëren se Gjykata e Lartë, në vendimin e kundërshtuar, e ka pranuar tejkalimin e afatit ligjor 2-vjeçar për gjykimin e çështjes në apel, por ka vlerësuar se vonesa nuk i atribuohet sjelljes subjektive të gjyqtarës relatores, por pamundësisë objektive të Gjykatës së Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm, për shkak të ngarkesës së madhe të krijuar nga akumulimi ndër vite i dosjeve dhe reduktimi i numrit të gjyqtarëve aktivë në sistemin

gjqësor. Gjykata, duke vërejtur se qëndrimi i Gjykatës së Lartë është mbajtur edhe në çështje të tjera të kësaj natyre, thekson se ai nuk pajtohet me standardin kushtetues dhe konventor të konsoliduar për të drejtën për gjykim brenda një afati të arsyeshëm. Në jurisprudencën e Gjykatës dhe atë të GJEDNJ-së, në vijimësi është theksuar se vështirësitë strukturore të sistemit gjyqësor, ngarkesa e gjykatave, vakancat ose pasojat e reformës në drejtësi mund të merren parasysh në vlerësimin e kohëzgjatjes së procedurave, por ato, të vetme, nuk mund të justifikojnë vonesa të tejzgjatura dhe as të zhvendosin mbi individin barrën e pasojave të vështirësive në funksionimin e sistemit gjyqësor. Standardi i nenit 42 të Kushtetutës nuk kufizohet vetëm në mungesën e fajit subjektiv të gjyqtarit relator ose të gjykatës konkrete, por kërkon të vlerësohet nëse shteti, përmes autoriteteve përgjegjëse për organizimin, administrimin dhe funksionimin e sistemit të drejtësisë, ka marrë masat e nevojshme ligjore, institucionale dhe organizative për të garantuar shqyrtimin e çështjeve gjyqësore brenda një afati të arsyeshëm. Për rrjedhojë, fakti se vonesa lidhet me shkaqe strukturore nuk e përjashton përgjegjësinë kushtetuese të autoriteteve publike për garantimin efektiv të kësaj të drejte dhe nuk mund të shërbejë si bazë për rrëzimin e kërkesës për konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm.

27. Në lidhje me kriterin e asaj çfarë rrezikon kërkuesi, Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar se disa çështje që lidhen me interesa “vetjakë e jetësorë” duhet të trajtohen me shpejtësi e përparësi, të tilla si ato që lidhen me statusin civil, kujdestarinë e fëmijëve, marrëdhëniet e punësimit, sëmundjet e pashërueshme, pensionin etj., edhe pse kjo listë nuk mund të jetë shteruese dhe interesi i kërkuetit verifikohet rast pas rasti (*shih vendimet nr. 54, datë 09.10.2025; nr. 43, datë 04.06.2024; nr. 21, datë 04.04.2024 të Gjykatës Kushtetuese*). Edhe GJEDNJ-ja ka theksuar se mosmarrëveshjet e punësimit nga natyra e tyre kërkojnë një vendim të shpejtë, duke pasur parasysh atë që është në rrezik për personin në fjalë, i cili përmes pushimit nga puna humbet mjetet e tij të jetesës (*shih Frydlender kundër Francës [DHM], 2000, § 45*).

28. Gjykata vëren se Gjykata e Lartë, në vendimin e kundërshtuar, ka vlerësuar se natyra e çështjes së kërkuettes, ndonëse lidhet me marrëdhënie pune, nuk justifikon përparësi ndaj çështjeve të tjera të së njëjtës natyrë, ndërsa gjendja ekonomike dhe familjare e saj pas largimit nga puna nuk përbën situatë veçanërisht të rëndë në kuptim të nenit 460 të KPC-së. Sipas Gjykatës së Lartë, papunësia e kërkuettes ka ekzistuar që nga viti 2021 dhe nuk mund të thuhet *a priori* se vonesa në apel ka rënduar gjendjen e saj ekonomike, për sa kohë ajo rezulton e aftë për punë dhe nuk ka provuar pengesa që do të pamundësonin sigurimin e të ardhurave nga një punë tjetër.

Gjykata çmon se ky arsyetim e interpreton në mënyrë tepër kufizuese kriterin e asaj çfarë rrezikon kërkuesja. Ky kriter nuk kërkon domosdoshmërisht provimin e një pamundësie absolute për të siguruar të ardhura ose të një gjendjeje ekstreme ekonomike, por vlerësimin e ndikimit real që vonesa ka mbi të drejtat dhe interesat vetjakë të kërkueses, duke mbajtur parasysh natyrën e mosmarrëveshjes, objektin e padisë dhe pasojat që lidhen me marrëdhënien e punës. Për më tepër, në mosmarrëveshjet e punës, rëndësia e asaj çfarë rrezikon individin nuk varet vetëm nga prova e një gjendjeje ekonomike ekstreme, por edhe nga natyra e marrëdhënies së punës, nga funksioni i saj si burim i të ardhurave dhe nga pasiguria juridike që krijohet për individin kur ligjshmëria e largimit nga puna mbetet për një kohë të gjatë pa përgjigje përfundimtare gjyqësore.

29. Në rastin konkret, mosmarrëveshja në shqyrtim përpara gjykatave të juridiksionit të zakonshëm lidhet drejtpërdrejt me zgjidhjen e marrëdhënies së punës së kërkueses dhe me pretendimin e saj për paligjshmërinë e largimit nga puna, rikthimin në vendin e mëparshëm të punës dhe përfitimin e dëmshpërblimeve përkatëse. Pra, ajo nuk ka të bëjë thjesht me një interes pasuror të zakonshëm, por me marrëdhënien e punës si burim të të ardhurave dhe të sigurisë ekonomike të individit. Edhe pse gjykata e shkallës së parë ka vendosur pranimin e pjesshëm të padisë, vendimi nuk ka marrë formë të prerë për shkak të ankimit të palës së paditur dhe çështja vijon të mbetet e pazgjidhur në apel prej më shumë se 4 vjetësh e 6 muajsh. Në këtë periudhë, kërkuesja ka mbetur në pasiguri juridike jo vetëm për ligjshmërinë e largimit të saj nga puna, por edhe për mundësinë e rikthimit në vendin e punës dhe për realizimin e të drejtave pasurore që lidhen me këtë marrëdhënie. Në këto rrethana, vonesa nuk ka vetëm natyrë formale ose procedurale, por ndikon në sigurinë juridike të kërkueses, në efektivitetin e një rezultati eventualisht të favorshëm për të dhe në realizimin e të drejtave që rrjedhin nga marrëdhënia e punës. Sa më shumë zgjatet gjykimi, aq më shumë dobësohet dobia praktike e vendimit përfundimtar, veçanërisht në lidhje me kërkimin për rikthim në punë dhe me kompensimin për pasojat e largimit. Në këtë kuptim, vonesa në gjykim prek një interes të rëndësishëm personal dhe ekonomik të kërkueses. Për rrjedhojë, natyra e mosmarrëveshjes dhe rrethanat konkrete të saj justifikojnë trajtimin e çështjes me kujdes të shtuar nga Gjykata e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm.

30. Për më tepër, referuar qëndrimit të GJEDNJ-së, Gjykata është shprehur se një periudhë e gjatë mosveprimi nuk mund të konsiderohet si një kohë e arsyeshme dhe se palët në mosmarrëveshjet civile, edhe kur çështja nuk kërkon ndonjë trajtim të veçantë prioritar, kanë

megjithatë të drejtën, sipas nenit 6, pika 1, të KEDNJ-së, për një proces brenda një afati të arsyeshëm dhe nuk janë të detyruara të tregojnë, për këtë qëllim, se u është shkaktuar ndonjë dëm i veçantë ose shtesë nga vonesat procedurale. Gjithashtu, ajo ka theksuar se një periudhë e gjatë mosveprimi nuk mund të konsiderohet e arsyeshme kur argumenti i vetëm për vonesën është reforma në sistemin e drejtësisë dhe ngarkesa e gjyqtarëve e krijuar për këtë shkak. Faktorë të tillë, të një natyre të përgjithshme, mund të merren parasysh në një masë të përshtatshme në vlerësimin e kohëzgjatjes së procedurave në një çështje të veçantë, por nuk janë të aftë, në vetvete, të justifikojnë vonesa të një mase të tillë (*shih vendimin nr. 54, datë 09.10.2025 të Gjykatës Kushtetuese*). Ky standard merr rëndësi të posaçme në rastin konkret, pasi nëse një periudhë e gjatë mosveprimi nuk mund të justifikohet vetëm me vështirësitë strukturore të sistemit edhe në çështje civile që nuk kërkojnë trajtim të veçantë prioritar, atëherë ajo mund të konsiderohet e arsyeshme në çështjen që lidhet me marrëdhënien e punës së kërkuases dhe me pasojat e largimit të saj nga puna.

31. Në lidhje me argumentin e Gjykatës së Lartë se përshpejtimi i çështjes së kërkuases do të cenonte parimin e barazisë para ligjit dhe radhën e shqyrtimit të çështjeve sipas nenit 460 të KPC-së, Gjykata vlerëson se ky shqetësim nuk është i pabazë. Respektimi i radhës kronologjike të gjykimit është, në parim, një kriter objektiv dhe i rëndësishëm për administrimin e drejtë të ngarkesës gjyqësore dhe për garantimin e barazisë ndërmjet subjekteve ndërgjyqëse. Po ashtu, në kushtet e një problematike të përgjithshme dhe strukturore në funksionimin e sistemit gjyqësor, përshpejtimi i çështjeve vetëm mbi bazën e kërkesave individuale mund të krijojë tension me radhën e zakonshme të shqyrtimit dhe, në rast përdorimi masiv të këtij mjeti, të shtojë më tej ngarkesën e gjykatave. Megjithatë, këto rrethana nuk mund të shërbejnë si bazë e vetme për rrëzimin e kërkesës për konstatimin e shkeljes së afatit të arsyeshëm dhe përshpejtimin e procedurës, pasi një qasje e tillë do ta bënte joefektiv mjetin e posaçëm procedural të parashikuar nga nenet 399/1 e vijues të KPC-së. Për rrjedhojë, përparësia e shqyrtimit nuk mund të konceptohet si pasojë automatike e çdo kërkesë individuale, por si masë që varet nga konstatimi gjyqësor i shkeljes dhe nga vlerësimi konkret i kohëzgjatjes së procedurës, natyrës së çështjes, rëndësisë së interesit të palës dhe rrethanave të tjera objektive.

32. Gjykata thekson se, kur një individ përdor një mjet juridik të parashikuar nga ligji dhe gjykata konstaton se në rastin konkret është cenuar e drejta për gjykim brenda një afati të arsyeshëm, urdhërimi i masave për të parandaluar vijimin e shkeljes nuk përbën, në vetvete, trajtim

arbitrar ose të privilegjuar. Ai është pasojë e konstatimit gjyqësor të një shkeljeje konkrete dhe e nevojës për ta bërë mjetin juridik efektiv në praktikë. Nga ana tjetër, sikurse Gjykata ka theksuar në jurisprudencën e saj që prej vitit 2021 dhe sikurse GJEDNJ-ja ka evidentuar në çështjet kundër Shqipërisë (*shih në veçanti Bara dhe Kola kundër Shqipërisë, 2021; ARB sh.p.k. dhe të tjerë kundër Shqipërisë, 2025*), faktorë të përgjithshëm si reforma në drejtësi, vakancat, ngarkesa e gjykatave dhe numri i lartë i çështjeve të prapambetura mund të merren parasysh në vlerësimin e kohëzgjatjes së procedurës në një rast konkret, por, të vetëm, nuk mund të justifikojnë vonesa të theksuara. Për rrjedhojë, mungesa e masave të përgjithshme ligjore, organizative dhe institucionale për adresimin e çështjeve të prapambetura nuk mund t'i kundërvihet individit për të mohuar konstatimin e shkeljes ose riparimin e pasojave të saj. Përkundrazi, ajo evidenton nevojën për ndërhyrje të menjëhershme dhe të qëndrueshme nga autoritetet përgjegjëse, në mënyrë që e drejta për gjykim brenda një afati të arsyeshëm të mos garantohet vetëm rast pas rasti, por në mënyrë efektive për të gjitha subjektet ndërgjyqëse.

33. Në lidhje me pretendimin e kërkuësës për mungesën e një mjeti juridik efektiv dhe ruajtjen e statusit të viktimës, Gjykata mban parasysh se, sipas jurisprudencës së GJEDNJ-së, neni 13 i KEDNJ-së kërkon ekzistencën e një mjeti vendas që të jetë efektiv si në ligj, ashtu edhe në praktikë, pra i aftë të trajtojë thelbin e ankesës dhe të ofrojë një riparim të përshtatshëm (*shih Kudla kundër Polonisë [DHM], 2000, § 157; Sürmeli kundër Gjermanisë [DHM], 2006, §§ 98-101; ARB sh.p.k. dhe të tjerë kundër Shqipërisë, 2025, §§ 158-160*). Në rastin konkret, kërkuësja e ka përdorur mjetin e parashikuar nga nenet 399/1 e vijues të KPC-së, por vendimi i Gjykatës së Lartë nuk ka njohur dhe riparuar shkeljen e pretenduar, ndërsa procedura kryesore në gjykatën e apelit vijon ende. Në këto kushte, për sa kohë nuk ka pasur as konstatim të shkeljes, as përsheptim real të gjykimit dhe as ndonjë formë tjetër riparimi të përshtatshme, kërkuësja vijon të ruajë statusin e viktimës për qëllime të shqyrtimit kushtetues. Ky përfundim nuk nënkupton se mjeti i parashikuar nga nenet 399/1 e vijues të KPC-së është në vetvete joefektiv, por se, në rrethanat konkrete, ai nuk i ka ofruar kërkuësës riparimin e nevojshëm për shkeljen e së drejtës për gjykim brenda një afati të arsyeshëm.

34. Në këtë këndvështrim, duke pasur parasysh se procesi gjyqësor vijon prej më shumë se 5 vjetësh e 5 muajsh, ndërsa vetëm në Gjykatën e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm çështja është në pritje për t'u shqyrtuar prej më shumë se 4 vjetësh e 6 muajsh, se vonesa nuk i atribuohet sjelljes së kërkuësës, se çështja nuk paraqet kompleksitet të veçantë, si dhe se mosmarrëveshja

lidhet me marrëdhënien e punës, Gjykata arrin në përfundimin se në rastin konkret është cenuar e drejta e kërkueses për gjykim brenda një afati të arsyeshëm, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës. Për rrjedhojë, vendimi nr. 00-2025-3017, datë 09.07.2025 i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, duhet të shfuqizohet, pa e dërguar çështjen për shqyrtim në atë gjykatë. Në lidhje me këtë, Gjykata mban në konsideratë se shkelja e konstatuar lidhet me vijimin e vonesës në shqyrtimin e çështjes nga Gjykata e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm dhe jo me nevojën për një rivlerësim të mëtejshëm nga Gjykata e Lartë. Për këtë arsye, dërgimi i çështjes në atë gjykatë nuk do të përbënte mjet të përshtatshëm për riparimin efektiv të shkeljes dhe do të rrezikonte të sillte zgjatjen e mëtejshme të procedurës. Në këto rrethana, Gjykata çmon se është rasti të konstatojë cenimin e së drejtës së kërkueses për gjykim brenda një afati të arsyeshëm. Po ashtu, Gjykata vlerëson se, për shkak të natyrës vazhduese të shkeljes, Gjykata e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm duhet të marrë masat e nevojshme për shqyrtimin me përparësi të çështjes së kërkueses, duke mbajtur parasysh standardet e këtij vendimi.

35. Në përfundim, Gjykata çmon se kërkesa është e bazuar, ndaj ajo duhet pranuar, sipas arsyetimit të mësipërm të këtij vendimi.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 72 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

V E N D O S I:

1. Pranimin e kërkesës.
2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2025-3017, datë 09.07.2025 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën.
3. Konstatimin e cenimit të së drejtës së kërkueses për gjykim brenda një afati të arsyeshëm nga Gjykata e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm, në çështjen civile nr. 21326-02885-30-2021, datë regjistrimi 16.11.2021.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 02.06.2026

Shpallur më 25.06.2026